

PODIUM BEEST



MARJON WEERINK

Lisa is verrukt als ze de hoofdrol in *Belle en het Beest* krijgt.
Maar dan ziet ze wie het Beest speelt...

Marjon Weerink

Podiumbeest

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Langzaam vouw ik het papiertje dicht. Eén keer maar, zodat het makkelijk open te maken is. Ik voel de blik van het meisje naast me branden, ze is de meest nieuwsgierige persoon die ik ken. Zodra de juf met haar rug naar de klas staat, buig ik me opzij naar het meisje.

‘Wil je dit doorgeven aan Alexander?’ vraag ik fluisterend. Ze knikt en ik schuif het briefje over het tafeltje naar haar toe. Zonder verder nog op of om te kijken, richt ik me weer op mijn sommen; ik weet toch al wat er gaat gebeuren. Mijn buurvrouw begint te giechelen. Even later beginnen er nog meer kinderen in de klas zachtjes te lachen en te fluisteren. De juf draait zich boos om, maar ze kan de oorzaak van de onrust niet ontdekken. Uiteindelijk hoor ik een gesmoorde kreet van Alexander, waardoor ik weet dat mijn briefje is aangekomen.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt de juf streng aan Alexander.

‘Niks, juf,’ reageert hij met een bibberig stemmetje, terwijl zijn wangen zo rood worden als de tomaatjes die mijn moeder altijd in mijn broodtrommel stopt. De juf kijkt nog een keer de hele klas door en gaat dan verder met waar ze mee bezig was. Alexander maakt zich zo klein mogelijk achter zijn tafeltje, maar valt daardoor alleen maar extra op. Ik kijk even op de klok. Nog een kwartier voordat de pauze begint en nog ongeveer een halfuurtje voordat de hele school de inhoud van het briefje kent over dat sukkelkje in groep acht. Ik moet lachen als ik denk aan wat ik net heb geschreven.

‘Alexander, ik zal niemand zeggen dat je thuis altijd meisjeskleren draagt.’

‘Laat me los!’ Ik probeer me uit de greep van de agent te ontworstelen, maar mijn bewegingen zijn ongecoördineerd door de alcohol. ‘Ik heb niks gedaan!’ schreeuw ik hysterisch.

‘Dat zeggen ze allemaal,’ reageert de agent bars en hij draait mijn armen hardhandig op mijn rug. Ik slaak een kreet van de pijn en stop met spartelen. Denk na, denk na. Hoe kom ik hier weg? Ik til mijn voet op en trap zo hard mogelijk naar achteren om zijn schenen te raken. De agent weet de eerste trap behendig te ontwijken, maar ik ben sneller dan hij verwacht had. Voordat hij zijn evenwicht heeft hervonden, ram ik nogmaals naar achteren. Raak. Hij roept een verwensing en ik voel dat zijn greep iets verslapt. Niet veel, maar het is genoeg om me los te rukken en ervandoor te gaan. Ik kom echter niet ver; mijn hoofd is te wazig en de wereld lijkt niet helemaal stabiel. Na drie passen heeft hij me alweer ingehaald en werkt me zonder pardon tegen de grond.

‘Jij slaapt maar fijn een nachtje in de cel,’ sist hij in mijn oor.

‘En stop! Goed gedaan, Karel. Lisa, overdrijf je dronkenschap niet. Het zit in subtiele details. Nu lijkt je meer op iemand die ze niet helemaal op een rijtje heeft dan op een jonge vrouw die een paar wijntjes te veel op heeft.’ Peter, onze dramadocent, windt er geen doekjes om. Zijn commentaar is soms hard, maar hij weet ons altijd naar een hoger niveau te tillen. Ondanks, of misschien juist dóór zijn directheid wordt hij binnen de musicalvereniging zo’n beetje op handen gedragen. Ik ga weer zitten en wrijf over mijn pijnlijke elleboog. Karel heeft zich misschien wel iets te goed ingeleefd in zijn rol als agent, want dit wordt morgen een flinke blauwe plek.

‘Ik zou met hem best een paar wijntjes te veel willen drinken,’ fluistert Monica me toe, terwijl ze een begerige blik op Peter werpt.

Ik kijk haar meewarig aan. Monica heeft al jaren een zwak voor Peter, maar volgens mij is hij a. veel te oud voor haar, en b. zo gay als maar kan. Die argumenten heeft ze echter altijd genegeerd, dus ik neem niet eens de moeite om ze haar opnieuw te vertellen, al lijkt met name argument b mij toch redelijk onoverkomelijk.

‘Je zult het met mij moeten doen vanavond in de kroeg,’ zeg ik zachtjes. Het is vaste prik om na de repetitie nog iets te gaan drinken met z’n allen. Toen ik drie jaar geleden voor het eerst kwam repeteren bij musicalvereniging Moulin Rouge, ontdekten Monica en ik na afloop dat we hetzelfde favoriete drankje hebben: zoete witte wijn met een paar ijsklontjes. Die wansmaak van ons schiep meteen zo’n band dat we sindsdien beste vriendinnen zijn. Eigenlijk nogal vreemd, aangezien we zo verschillend zijn als dag en nacht. Monica is een druktemaker en een mannenverslinderster, twee dingen die je van mij totaal niet kunt zeggen. Ook qua uiterlijk lijken we in geen enkel opzicht op elkaar: ik ben lang, heb een hartvormig gezicht en lichtbruin haar dat bijna tot mijn billen reikt, terwijl Monica een ondeugend koppie heeft met korte, zwartgeverfde lokken en vuurrood gestifte lippen. Ondanks alle verschillen is ze de beste vriendin die ik ooit heb gehad; loyaal, hardwerkend, eerlijk, en ze maakt me enorm aan het lachen. Meestal blijven wij met z’n tweeën na de repetitie nog net iets langer plakken in het café dan de rest.

‘Oké, mensen, lekker gewerkt.’ De stem van Peter doorbreekt mijn gedachten. Ik verwacht dat deze opmerking het einde van de repetitie markeert en maak aanstalten om op te staan, maar hij voegt er nog iets aan toe. ‘Ik wil deze avond afsluiten met een bijzondere mededeling.’ Hij laat, zoals een geoefend acteur betaamt, een verwachtingsvolle stilte vallen en kijkt de kring rond. Ik schuif naar het puntje van mijn stoel, net als alle anderen. Peter is niet iemand van grootse woorden. Als hij zegt dat iets bijzonder is, dan kun je ervan uitgaan dat er wat spectaculairs volgt. Monica

en ik wisselen een blik en ik zie aan haar gezicht dat zij ook geen idee heeft waar dit naartoe gaat.

‘Over een jaar bestaat onze vereniging 25 jaar. Dat moet natuurlijk op een speciale manier gevierd worden,’ gaat Peter verder. ‘De meesten van jullie zullen het niet weten, maar onze musicalvereniging Moulin Rouge en musicalvereniging Muis zijn ooit begonnen als één grote club. Na een tijdje ontstond er onenigheid en is de groep na veel geruzie en gedoe in tweeën gesplitst.’ De meeste leden kijken net als ik erg verbaasd, maar Karel zit naast me driftig te knikken. Hij is er al vanaf het allereerste begin bij.

‘De strijdbijl is gelukkig al een hele poos geleden begraven. Maar die gezamenlijke start houdt natuurlijk ook in dat we volgend jaar allebei ons jubileum vieren. En wat zou er nou mooier zijn dan onze krachten te bundelen, net zoals vroeger, in een unieke productie?’ Ik hoor opgewonden geroezemoes om me heen. Peter wacht tot het weer stil is voordat hij zijn verhaal vervolgt. ‘Twee musicalverenigingen bij elkaar, dat betekent ruim zeventig leden. We willen acht voorstellingen gaan geven in de grote zaal van het theater, met orkest.’ Het geroezemoes wordt harder. Ik wip van enthousiasme op en neer op mijn stoel en por Monica in haar zij. De laatste jaren was er geen budget voor uitgebreide producties, dus dit is voor mij de eerste keer dat we zoiets groots gaan neerzetten. Peter maant ons met zijn handen opnieuw tot stilte.

‘Dames en heren,’ zegt hij gewichtig, ‘ik presenteer jullie onze musical voor volgend jaar: *Belle en het Beest!*’ Iedereen springt van zijn stoel, begint te klappen en door elkaar te roepen. Ik doe net zo hard mee en grijns naar Monica. *Belle en het Beest* is echt mijn meest favoriete verhaal aller tijden. Het is zo simpel, maar toch raakt het me iedere keer opnieuw. Er zit zo’n mooie boodschap in over onvoorwaardelijke liefde, over verder kijken dan de buitenkant.

‘Hoe tof is dit?’ roep ik gelukzalig.

‘Ongelooflijk tof,’ bevestigt Monica, waarna ze zich omkeert naar de rest en met een indrukwekkend volume roept: ‘Kom op, dit moeten we vieren! Wie gaat er mee naar Cor?’ Haar vraag wordt beantwoord met nog meer gejuich.

Ik heb wel honderd vragen over hoe we dit gaan aanpakken en wanneer het allemaal gaat gebeuren, maar het lijkt erop dat de praktische kant maar even moet wachten.

In no-time zijn de stoelen en attributen van de repetitie opgeruimd. We pakken onze spullen bij elkaar en lopen al kletsend met het hele gezelschap de deur uit, naar de kroeg aan de overkant van de straat. Cor, de uitbater, kijkt verwonderd naar ons uitgelaten gezelschap als we binnenkomen. Monica en ik gaan op ons vaste stekje zitten; twee krukken aan het uiteinde van de bar. Volgens mij is hier dertig jaar lang geen fotolijstje verhangen, maar ondanks het gedateerde uiterlijk is het een knusse plek.

‘Hebben we iets te vieren?’ vraagt Cor, terwijl hij automatisch de fles Liebfraumilch tevoorschijn haalt en twee glazen pakt.

‘Jazeker! We hebben net te horen gekregen dat we volgend jaar een enorme productie gaan draaien,’ zegt Monica vrolijk, terwijl ze de glazen van Cor overneemt. ‘En Lisa gaat Belle spelen.’

Ik kijk haar sceptisch aan en schud mijn hoofd. ‘Dat is nogal voorbarig. Ik ben niet eens van plan om voor die rol te auditeren.’

Monica snuift. ‘Natuurlijk ga je dat wel doen. Als jij jezelf niet aanmeldt, doe ik het wel voor je.’

Ik laat me niet opjutten door haar. ‘Ga je gang. Ik krijg die rol toch niet. Waarschijnlijk willen bijna alle vrouwen van onze club én die van Musis dolgraag Belle zijn.’

‘Je lijkt me er uitermate geschikt voor,’ bemoeit Cor zich ermee.

Ik trek mijn wenkbrauwen naar hem op. ‘Heb jij ook al verstand van casting?’

‘Ik heb overal verstand van,’ zegt hij met een knipoog, waarna hij naar de biertap loopt.

‘Wil jij zelf geen auditie doen als Belle?’ vraag ik aan Monica.

‘Welnee. Ik ben meer geschikt voor de rol van die jaloerse trien die Gaston voor zich wil winnen. Of misschien de rol van die kledingkast, hoe heet ze ook alweer?’

‘La Commodia,’ zeg ik glimlachend. Ik zie het al voor me, die rol past precies bij haar. Ze is zo’n dramatische flapuit en ze heeft als een van de weinigen ook echt een geweldige klassieke zangstem.

‘Ja, die. Dat lijkt me wel wat. Maar ga je het proberen, de rol van Belle?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Wie weet. Ik laat het eerst even bezinken.’ Ik heb geleerd dat ik niet meteen ‘ja’ of ‘nee’ moet zeggen tegen Monica. Bij ‘nee’ blijft ze doorzagen tot ik ‘ja’ zeg, en bij ‘ja’ kom ik er nooit meer onderuit.

Monica zucht theatraal. ‘Lisa, altijd verstandig en nuchter. Meid, doe eens gek en schrijf je in. Beter afgewezen worden dan spijt hebben.’

Dat is een waarheid als een koe natuurlijk, maar ik laat me niet zomaar ompraten. ‘Ik zal erover nadenken.’ Het zou wat zijn zeg, de rol van Belle. Een heleboel tekst, prachtige liedjes, de mooiste jurken en... ‘Dat zou dan mijn eerste podiumkus worden.’

Monica schiet overeind. ‘Nou, dat komt mooi uit, want zolang ik jou ken, heb je volgens mij nog nooit een vriendje gehad. Het wordt tijd dat je eens de bloemetjes buitenzet, schat.’ Haar brede lach verandert in een brutale grijns wanneer ze eraan toevoegt: ‘En de bijtjes.’

Ik mep haar verontwaardigd met een bierviltje op het hoofd. ‘Ik ben gewoon wat selectiever dan jij! En daar is niks mis mee.’

‘Jawel, daar is wel wat mis mee. Je moet eens brommers gaan kiek’n. En misschien nog wel iets meer dan dat.’

Ik grinnik om haar Twentse uitdrukking, neem een slok wijn en laat het er verder bij. Ik zit niet op een man te wachten.

Hoofdstuk 2

Ik loop verveeld door de gangpaden met gezichtscreme, tandenborstels en shampoo als hij ineens tegenover me staat. Hij kijkt geschrokken, maar herstelt zich snel, alsof hij denkt dat hij in het voordeel is omdat we in een winkel staan. Helaas.

‘Dag Alexander,’ zeg ik beleefd.

‘Hoi,’ antwoordt hij verlegen, terwijl hij aan de knopen van zijn jas frummelt.

Ik pak hem bij zijn bovenarm vast en trek hem onopvallend naar me toe.

‘Ik wil dat je die voor me meeneemt.’ Mijn vinger wijst naar een willekeurig ding in het rek, een potje lippenbalsem. Meevaller voor hem, zeg, dat ik zoiets kleins heb gekozen. Hij kijkt me met grote ogen aan en schudt zijn hoofd. Ik ga nog wat dichterbij hem staan. ‘Ik zou het maar wel doen als ik jou was,’ zeg ik dreigend.

Hij kijkt een paar seconden bang om zich heen. Dan stopt hij de lippenbalsem zo snel in zijn zak dat ik het zelf nauwelijks doorheb. Jeetje, hij heeft talent! Hier moet ik vaker gebruik van maken.

‘Alexander? Waar zit je?’ Er duikt een vrouw achter hem op die wel zijn moeder moet zijn. ‘Aha, hier ben je. Kom, we gaan. Dag!’

Ze knikt vriendelijk naar me, die veel te dikke vrouw met grijze uitgroei in haar slordige blonde haren. Ze lopen samen naar de uitgang, terwijl ik op een afstandje achter ze aan sluip. Het alarm bij de deur gaat loeiend af. Ik zie zijn hoofd weer eens knalrood worden en kan mijn lachen bijna niet inhouden. Een medewerker komt aangelopen en gaat in discussie met zijn moeder. Ze moet

haar tas opendoen en alles eruit halen. Ik kan er nu gewoon naar kijken, zonder stiekem te doen, want alle klanten in de winkel doen hetzelfde. Uiteindelijk mogen ze doorlopen. Er is dus niemand die eraan denkt om in de zakken van zo'n kleinzielig jochie te kijken. Wat een mazzelaar.

‘Lisa, waren die cellen in de stoof van jou?’

Ik draai me om op mijn kruk en kijk Tess aan. ‘Wären?’ Ik weet precies het goede woord eruit te kiezen, er verschijnt een bedremmelde uitdrukking op haar gezicht.

‘Eh, ja, ik heb ze per ongeluk laten vallen. Zat er iets belangrijks in?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ja, maar het was maar een klein deel van een bloedmonster. Ik kan zo nieuwe cellen isoleren, dus het maakt niet uit.’ Ik zie de opluchting over haar gezicht glijden en voeg eraan toe: ‘Het is maar goed dat we hier geen gevaarlijke virussen kweken.’

‘Als hier gevaarlijke virussen gekweekt zouden worden, zou dankzij mij de hele wereld onderhand dood zijn,’ reageert Tess droog.

Grinnikend draai ik me terug naar mijn microscoop en tuur door het oculair naar het glaasje waarop een flinterdun plakje van een weefselbiopt ligt. Negen gedaan, nog een stuk of zes te gaan vandaag. Alle vaktermen klinken nogal ingewikkeld, maar het komt erop neer dat we in dit laboratorium bepalen of een patiënt kanker heeft of niet, en in welk stadium de ziekte zich bevindt.

Nadat ik bijna vier jaar geleden afstudeerde als medisch bioloog aan de universiteit van Nijmegen, besloot ik terug te verhuizen naar mijn geboortestad Enschede. Mijn medestudenten verklaarden me voor gek: volgens hen kon ik beter gaan promoveren of een goedbetaalde baan bij een farmaceutisch bedrijf in de Randstad zoeken. Maar ik miste Twente. Ik miste de rust, het accent,

het dorpse gevoel in de stad, de stugge, maar loyale mensen, en bovenal mijn moeder. Dus koos ik voor een laboratoriumbaan die volgens de papieren ver onder mijn niveau ligt, maar waar ik het vanaf dag één al naar mijn zin heb. Mijn vaste collega's op dit kleine pathologielab zijn Rodine en de chaotische Tess, en daarnaast lopen er op deze afdeling nog een aantal studenten en stagiaires rond. Misschien komt er een dag waarop ik meer uitdaging wil, maar op dit moment ben ik perfect tevreden met mijn werk.

Nog wat microscoopglasjes later beginnen de cellen voor mijn ogen te dansen en vind ik het wel tijd voor pauze. Ik rek mijn stijve rug uit en sta op.

'Iemand tijd voor een kop koffie?' vraag ik.

Tess tuurt inmiddels volledig gefocust door haar eigen microscoop en hoort me niet eens, maar Rodine staat meteen naast me.

'Zullen we naar het koffietentje bij de universiteit gaan?' stelt ze voor. 'Ik ben wel toe aan wat frisse lucht en die automaatkoffie is echt afgrijselijk.'

Tien minuten later plof ik met een veel te ongezonde koffie met bergen suiker en melk aan een tafeltje tegenover Rodine.

Ze trekt haar neus op. 'Vind je dat echt lekker?'

Ik neem een slokje en slaak een genietende zucht. 'Iets beters is er niet. Als er een hemel bestaat, dan is het één grote Starbucks waar je onbeperkt koffie kunt drinken en taart kunt eten zonder dik te worden.'

'Jij bent snel tevreden, zeg.'

'Hoe ziet jouw hemel eruit dan?'

'Hm, eens even kijken. Ik heb wel iets meer eisen, denk ik.' Rodine leunt achterover met een dromerige uitdrukking op haar gezicht. 'In de hemel wachten mijn kinderen altijd tot ik uitgesproken ben, ruimen ze hun kamer op, smeren ze nooit meer lijm of verf in hun haar, zetten ze na een halfuurtje uit zichzelf de tv

uit, en lusten ze meer dan alleen pizza en macaroni met kaas.'

Ik schiet in de lach. 'Nou, dat is een flinke lijst. Nog een paar jaar wachten en dan krijg je vanzelf de hemel op aarde, want dan zijn ze uitgevlogen.'

'Tegen die tijd ben ik stokoud.'

'Tegen die tijd begin je aan je tweede jeugd en kunnen Dennis en jij elkaar herontdekken.'

'Tegen die tijd hebben we geen idee meer hoe je tijd met z'n tweeën moet doorbrengen. Dan zit Dennis alleen maar sport op tv te kijken met z'n voeten op tafel en ben ik borduurwerkjes aan het maken. Zeg, kunnen we ons deprimerende gesprek over de hemel ook inruilen voor iets anders? Vertel eens iets leuks over die toneelclub van je.'

Ik grijns breed. 'Ik hoopte al dat je daarnaar zou vragen.'

Rodine kijkt me nieuwsgierig aan. 'Hoezo?'

In geuren en kleuren vertel ik haar dat we *Belle en het Beest* gaan uitvoeren, waarop Rodine overeind schiet in haar stoel. 'Kijk, dat is nog eens nieuws. En laat me raden, jij wordt Belle?'

Ik frons. 'Waarom denkt iedereen dat toch?'

'Is dat een serieuze vraag? Je zingt de sterren van de hemel en je hebt er precies het juiste uiterlijk voor. Dromerige bruine ogen, een prachtig figuurtje dat nog geen twee kinderen heeft gebaard zoals ik, dikke karamelkleurige lokken...'

Ik snuif laatdunkend. 'Ja, zo kun je mijn bruine haar natuurlijk ook noemen. En wat weet jij van mijn zangtalent?'

'Ik hoor je regelmatig zingen in het lab.'

'Dat is alleen een beetje neuriën, geen zingen,' protesteer ik.

'Nou, dat beetje neuriën klinkt al geweldig, dus dan moet het wel fantastisch zijn wanneer je écht zingt,' reageert Rodine.

Ik word een tikje verlegen van al die complimenten en sta gauw op om me een houding te geven. 'Kom, we moeten terug.'

Rodine werpt me een stralende glimlach toe. 'Niet zo beschei-

den, meisje. Gewoon auditie doen voor die rol, ik durf te wedden dat ik gelijk krijg.’

Nog zoiets fins aan mijn werk: het is maar tien minuten fietsen. Om halfzes heb ik mijn labtafel opgeruimd en vervolgens cross ik door de stad naar mijn appartementje in Roombeek, de wijk die in 2000 door de vuurwerkramp volledig weggevaagd werd en daarna op een indrukwekkende manier weer is opgebouwd. Als ik binnenkom en de sleutels ophang aan het rekje bij de deur, komt Sokkie meteen aangelopen. Ze wrijft tegen mijn benen terwijl ze zachtjes miauwt, en ik krab haar liefkozend tussen de oren. De naam Sokkie leek me op mijn elfde werkelijk schitterend voor een kat met twee spierwitte voorpoten. Ik kreeg haar van mijn moeder, die hoopte dat het zorgen voor een kat me een beetje steun en houvast zou geven. Het was een goede zet: vanaf het eerste moment dat ik dat zachte, warme lijfje in mijn armen had, was ik verkocht. Sokkie verhuisde mee naar mijn kamer in Nijmegen, toen weer terug naar het huis van mijn moeder in Enschede, en uiteindelijk naar dit appartement. Ik denk dat dit wel haar laatste plekje zal zijn; zeventien jaar is voor een kat al een behoorlijke leeftijd. Ik geef Sokkie vers water, schud wat voer in haar bakje en begin daarna te koken. Wanneer ik even later aan tafel zit te eten, gaat Sokkie op haar vaste plekje op de vensterbank liggen. Ze is de meest luie kat die er bestaat; ze kijkt het liefst de hele dag uit het raam naar alles wat er op straat gebeurt. Het is jammer dat ze niet kan praten, anders zou je bij haar terecht kunnen voor de beste roddels uit de wijk.

Na het eten nestel ik me onder een dekentje op de bank. Ik zit net klaar voor een avondje series kijken, wanneer de telefoon gaat. Mijn moeder.

‘Hoi! Bel ik gelegen?’

Ik heb mijn moeder al ontelbare keren gezegd dat als ze onge-

legen belt, ik de telefoon niet opneem, maar ze blijft het vragen.
'Ja hoor.'

'Gelukkig maar. Alles goed bij jou?'

'Ja.'

'En op je werk ook?'

'Ja, prima.' Ik hou eigenlijk niet van telefoneren. Mijn moeder vindt me ongezellig als ik zo kortaf ben, maar mijn brein kan klaarblijkelijk niet goed omgaan met het fenomeen waarbij je met iemand praat die je niet ziet.

'Ik sprak vandaag Els, je weet wel, de vriendin van mijn buurvrouw. Zij heeft een dochter, en bij haar dochter zit een jongen in de klas die een oudere broer heeft die...'

Ik kan er niks aan doen, maar ik haak af. Als mijn moeder met dit soort verhalen begint, is het einde zoek. Mijn gedachten dwaalen naar heel andere plaatsen, terwijl ik op de juiste momenten nog 'hm' en 'ja' mompel. De gesprekken met Rodine en Monica spoken door mijn hoofd. Ze waren er zo van overtuigd dat ik een goede kandidaat voor de rol van Belle zou zijn. Misschien moet ik toch maar auditie doen. Het lijkt me doodeng, maar tegelijkertijd ook fantastisch om de liedjes die ik altijd onder de douche heb staan blèren nu eindelijk voor publiek te mogen zingen. Ik vraag me wel af wat er bij zo'n auditie komt kijken – en nog belangrijker: wie mijn concurrenten gaan zijn. Ik vermoed dat zo'n vijf of zes meiden van Moulin Rouge auditie voor de hoofdrol gaan doen. Maar die andere club... tja, geen idee. Met mijn vrije hand pak ik de laptop en zoek op Google naar musicalvereniging Muis. Er komen foto's voorbij van stralende actrices van mijn leeftijd, uitgedost in mooie kostuums. Eentje heeft zelfs een bijrol in een landelijke musical in de wacht gesleept. Jemig, dit is niet erg goed voor mijn zelfvertrouwen. Ik klap de laptop gauw weer dicht.

'... en nu mag hij volgend jaar meedoen met een grote productie van *Belle en het Beest*.'

Ik ben ineens weer alert. ‘Daar gaan wij met onze musicalvereniging ook aan meewerken.’

‘Dat wist ik niet! Wat leuk, zeg. Je zou zo geschikt zijn voor de rol van Belle.’

Nee, niet nóg een keer! ‘Mam, ik vermoed dat jij een beetje bevooroordeeld bent, denk je niet? Volgens mij vindt elke moeder haar eigen kind geknipt voor de hoofdrol.’

Ze schiet in de lach. ‘Misschien heb je gelijk. Een andere rol is ook goed, hoor. Al deel je alleen de bloemen uit aan het einde, dan nog ben ik trots op je.’

Kijk, daarom hou ik zo van mijn moeder. Maar ik weet ook dat ze helemaal uit haar dak zou gaan als ik wél de hoofdrol zou hebben. Dus hoor ik mezelf zeggen: ‘Oké, ik ga ervoor. Ik ga auditie doen.’

Deze Belle is lang niet zo onschuldig als in het sprookje

De 28-jarige Lisa krijgt de hoofdrol in de musical *Belle en het Beest*. Geweldig nieuws, maar ze schrikt als Alex haar tegenspeler blijkt te zijn. Alex... de jongen die zij genadeloos pestte op de basisschool. Ze voelt zich hier al jaren schuldig over en hoopt dat ze haar leven heeft gebeterd, maar excuses aanbieden gaat niet van een leien dakje. Hoe beter ze deze volwassen Alex leert kennen, hoe moeilijker het wordt om over hun verleden te beginnen. En hoe ingewikkelder haar gevoelens voor hem worden...

In 2022 debuteerde **Marjon Weerink** met de hilarische feel-goodroman *Op het verkeerde spoor*. Nu is ze terug, wederom met een flinke dosis humor en karakters om in je hart te sluiten, maar ook heftige thema's en onverwachte wendingen.

‘Een staande ovatie voor "Podiumbeest".
Opnieuw een verfrissend, grappig en
ontroerend verhaal van Marjon.’ -
feelgoodauteur Chantal Claassen

www.zomerenkeuning.nl



9 789020 546514 >

Z&K